

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Lukács Imre ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Farkas Sándor jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Veszprém Megyei Bíróságon 6.K.21.094/2006. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. március 12-én kelt 6.K.21.094/2006/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 6.K.21.094/2006/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg államnak - külön felhívásra - 1.848.800 (egymillió-nyolcszáznyolcvennyolcezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnél, aki egyéni vállalkozó és fakereskedéssel foglalkozik, az adóhatóság 2004. egész évére, valamint 2005. április 1- május 31. közötti időszakra általános forgalmi adónemben vizsgálatot végzett.

Az ellenőrzés megállapította, hogy a felperes az értékesítésre kerülő fatermékek meghatározó hányadát ebben az időszakban a H. Bt-től, és B. Bt-től szerezte be. Az adóhatóság e két cégnél kapcsolódó vizsgálatot végzett, amelynek alapján megállapította, hogy e két cég által kibocsátott számlák hiteltelenek, mivel kizárólag a számlák kibocsátásával foglalkoztak. Az általuk értékesített faanyag eredete nem tisztázott. A számlakibocsátó cégek ugyanis nem rendelkeztek olyan eszközökkel, raktárral, szállítási lehetőséggel, alkalmazottakkal, amely igazolta volna az általuk folytatott fakereskedelmet. Képviselőjük személyesen úgy nyilatkozott, hogy ők is máshonnan szereztek be a faanyagot, az általuk megjelölt cég a B. és Társa Kft. viszont nem volt velük kapcsolatban. A B. és Társa Kft. által kibocsátott számlák adószáma nem felelt meg a valóságnak, azt valójában a B. Bt. adószámán bocsátották ki.

A felperes saját előadása szerint is telefonon tartotta a kapcsolatot a fát értékesítő cégekkel. A helyszínen megtekintette a felkínált faanyagot, amelyet azután saját maga szállított el.

Az első fokú adóhatóság a két vizsgált társaság által kibocsátott számlákat az általános forgalmi adó levonási jog gyakorlására nem találta megfelelőnek. Így a vizsgálat eredményeként meghozott első fokú határozatával a felperest 30.841.000 Ft általános forgalmi adókülönbözet megfizetésére kötelezte, továbbá 14.573.000 Ft bírságot és 4.626.000 Ft késedelmi pótlékot, valamint 200.000 Ft mulasztási bírságot is megállapított a terhére.

A fellebbezés folytán eljáró alperes 2006. június 28-án kelt határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes határozatával hangsúlyozta, hogy az adóhatóság az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény. (Art.) 1. § /7/ bekezdése alapján az értékesítési láncolat minden egyes láncszemét vizsgálta. Nem volt megállapítható egyértelműen az értékesített áruk eredete. A számlakibocsátó H. Bt. és B. Bt. érdemleges gazdasági tevékenységet nem végzett, csak továbbbszámlázással foglalkozott. Az alperes azt is megállapította, hogy a felperes kellő körültekintést nem tanúsított a számlák befogadásánál.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Hangsúlyozta, hogy a vizsgált számlákon szereplő faáru mennyiséget a valóságban is beszerezte és értékesítette. Mind a számla kiállítása, mind az áru kifizetése megtörtént. A számlakibocsátó képviselője H. M. R. is elismerte a számla kiállítását. A felperes álláspontja szerint nem volt kötelessége annak tisztázása, hogy az eladó honnan szerezte be az árut.

A felperes hangsúlyozta, hogy jóhiszeműen járt el az adott ügyleteknél, a partnerei adóalanyiságát az üzletkötéskor ellenőrizte.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, fenntartotta a határozatában foglaltakat.

Az első fokú bíróság meghallgatta személyesen a felperest, valamint tanúként idézte a felperes kérelmére H. M. R. és K. E. a B. Bt. beltagját. H. M. az idézésre nem jelent meg, K. E. a bíróság meghallgatta. Ezt követően a Veszprém Megyei Bíróság 6.K.21.094/2006/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az első fokú bíróság ítéletében értékelte az egyes bizonyítékokat, az okiratok tartalmát, az általa meghallgatott tanú vallomását és mindezek alapján megállapította, hogy az adóhatóság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által befogadott számlák a számviteli előírásoknak nem feleltek meg, nem hitelesek, így általános forgalmi adólevonási jog ezekre nem alapítható.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének megfelelő ítélet meghozatalát.

A felperes hangsúlyozta, bizonyította a gazdasági események valóságban is végbementek, ezért alaptalanul állította az adóhatóság és az első fokú bíróság, hogy a kiállított számlák fiktívek.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályban tartását.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az első fokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és helytálló volt az abból levont jogkövetkeztetése is.

A Legfelsőbb Bíróság is kiemeli, mely szerint az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa tv.) 32. § /1/ bekezdés a) pontja, 35. § /1/ bekezdés a) pontja, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 166. § /1/ bekezdése alapján csak alakilag és tartalmilag hiteles számla alapján van lehetőség általános forgalmi adó levonási jog gyakorlására. Az adóhatóság és az első fokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perbeli esetben a felperes olyan számlákra alapította az általános forgalmi adólevonási jogot, mely számlák tartalmilag nem minősültek hitelesnek. A rendelkezésre álló adatok alapján ugyanis nem volt megállapítható, hogy a felperes által beszerzett és továbbértékesített faárunak ki volt a tényleges szállítója, a számlakiállítók érdemleges gazdasági tevékenysége ugyanis nem nyert bizonyítást. Az első fokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat és bizonyítékokat megfelelően mérlegelte, a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 271. § /1/ bekezdés alapján a további bizonyításra, illetőleg e bizonyítékok felülmérlegelésére nincsen lehetőség, kivételt képeznek azok az esetek, amikor az ítélet indokolása iratellenes, kirívóan okszerűtlen és logikai ellentmondásokat, megállapításokat tartalmazó következtetéseket von le. Ilyet a Legfelsőbb Bíróság a perbeli esetben nem észlelt. Így megállapította, hogy a jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelelt.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdés alapján kötelezte felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi

*XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése valamint a 6/1986. (VI.26.) IM
rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.*

Budapest, 2008. június 19.

***Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró***